

Absolutno

Přijmeme-li termíny „absolutno“ a „absolutní“, pak musíme naprosto zřetelně pojmově vymezit jejich význam. V našem světě (v tomto Univerzu, v tomto Vesmíru, jak je běžně chápán) není *absolutně* nic absolutního (tedy vůbec nic), ovšem s výjimkou toho, že *absolutně* žádná cesta nevede a nemůže vést ven z něho, tj. z tohoto Vesmíru, k něčemu (k čemukoli) jinému. To platí hned v několikerém směru: není možný žádný pohyb, žádný výkon, který by dokázal jakýmkoli způsobem tento Vesmír opustit, překročit jeho „meze“ a přesáhnout, překonat svou spjatost s ním, vynaložením nějakého úsilí a za použití nějakých „vnitrosvětých“ prostředků. Slovo „absolutní“ znamená původně „oddělený“ nebo „vydělený“; v tomto světě není nic naprosto odděleno ode všeho ostatního (resp. od čehokoli jiného, co je také v tomto světě). To však neznamená, že uvnitř toho světa je všechno propojeno tak, že žádné meze ani hranice neexistují. Právě naopak: tento svět by nebyl možný (přinejmenším v této podobě), kdyby takových hranic vůbec nebylo. Nicméně všechny tyto hranice a meze uvnitř světa jsou jen „relativní“, tj. jsou tím či oním způsobem překročitelné – a tím vlastně také změnitelné. To znamená, že sice v jistém (neabsolutním) smyslu v tomto světě všechno (nějak) souvisí se vším ostatním, ale na druhé straně tu jsou zcela zřejmé a zřetelně pozorovatelné nesouvislosti, tedy meze, přehrady, které sice lze za jistých okolností překonávat, ale není to možné bez úsilí a také bez vhodných podmínek a okolností. A naproti tomu všemu platí, že v jistém odlišném smyslu se svět vyznačuje tím, že má meze, které jsou nepřekročitelné. A to nejen nemusíme, ale vlastně nesmíme chápat tak, že tyto meze oddělují tento svět od nějakého jiného světa (jiných světů), ke kterým by jinak přístup byl možný, kdyby oněch mezí nebylo. „Absolutní“ oddělenost světa spočívá v něčem jiném: v tom, že ze světa samého není možno se jakýmkoli způsobem dostat k tomu, co je jeho vlastním předpokladem základem, tj. k tomu, co je zcela prosté veškeré „předmětnosti“, tedy k „nepředmětnosti“ („ryzí nepředmětnosti“). Ale ani v tomto smyslu nejde o nespojitost resp. oddělenost naprostou, „absolutní“, neboť to, co je nemožné žádným úsilím ani výkonem zevnitř světa, je možné ze strany „ryzí nepředmětnosti“. K té se sice nelze dostat žádnými aktivitami, žádnými výkony ani úsilím, ale ona sama „přichází“. A bez toho neustálého, byť nikoli stereotypního a neproměnného „přicházení“ by tento svět, tento Vesmír, nemohl existovat, prostě by ho nebylo. A „přicházení“ této „ryzí nepředmětnosti“ má zvláštní charakter: přichází výhradně prostřednictvím zahajovaných „událostí“ a pak zejména prostřednictvím jednotlivých „subjektů“.

(Písek, 081024-1.)